

Г-нъ Сотенвилъ.

Вярвай ма! ща ^{пачи}премнна саблята си презъ тѣлото нейно и на любовникътъ ѝ, ако е направила престѣпление на честъта си.

Г. Данденъ.

Казахъ ви онова, което са пременува, за да са оплача; и ви искамъ отговорность за тази работа.

Г-нъ Сотенвилъ.

Не ся ядосвай никакъ: ще ви ся даде отъ двете страни; но уверенъ ли си ако тия работи които ни ги казвашъ са истинни?

Г. Данденъ.

Твърде увѣренъ.

Г-нъ Сотенвилъ.

Любезна моя, иди та поговори на дъщеря ни, докле отида съ зета ми да говоря на любовника.

Г-жа Сотенвилъ (на Сотенвила).

Възможно ли е, сине, да ся забрави тя до толкова, слѣдъ умния примѣръщо ѝ дадохъ, което знаешъ и ти! (Излиза).

Г-нъ Сотенвилъ.

Ще изяснимъ работата; послѣдовай мя, зетко, и не ся окъхарявай. (Явява са Клитандру).